

bychom dostali přes huby, kdybychom se tak oslovovali před nimi.

„A co seš ty?“ zeptal se mě Standa Neymar. „Jaký máš jméno?“

„Já jsem Josef.“

„Tady musíš mít přezdívku. Přece nechceš bejt jenom Pepík?“

„Já jsem Pepík. Pépi...“

„Pépi?“ Nikdo nechápal.

„Jako Pepi Bican,“ použil jsem jméno svého neoblíbenějšího fotbalisty. „To byl nejslavnější český fotbalista.“

„To byl snad Nedvěd, ne?“ zachechtal se Jirka.

Hrálo se bago a já šel doprostředka.

Míč létal od hvězdy ke hvězdě a já mezi nimi běhal jako blázen. Hráli to co nejdál ode mě a pošklebovali se mi.

Pinda na mě zkusil jesličky.

Skoro jsem ten míč měl, ale podklouzla mi noha, Ivan mě přistrčil a už jsem se válel na zemi. Rozedřel jsem si nohu a tekla mi krev. Bolelo to jako prase. Těžce jsem se zvedl ze země a chtělo se mi řvát. Chtělo se mi bulet.

„Tlustoprď má bebíčko,“ zachechtal se Pinda škodolibě. „Budeš ještě hrát, nebo si poběžíš zafňukat k mamince?“

„Tak vážně,“ připojil se Standa. „Hraješ, nebo jdeš domů?“

Rozhodnul jsem se, že budu pokračovat.